

20 Αυγούστου 2014

## Η υπακοή της Υπεραγίας της Θεοτόκου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Τιμούμε για μία ακόμη φορά την εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, νιώθοντας το ξεχωριστό να είναι Πάσχα μέσα στο καλοκαίρι. Γιατί η Παναγία μάς δείχνει ότι είναι εφικτός ο δρόμος της θέωσης, της σωτηρίας, ακόμη κι αν περνά μέσα από τον θάνατο, την λύπη του απαρφανισμού, την έξοδο από την ζωή, την οποία για μία και μόνο φορά ζούμε οι άνθρωποι και δεν θέλουμε να στερηθούμε. Πιστεύουμε όχι απλώς στην κοίμηση της Παναγίας ως ιστορικό γεγονός, αλλά και στην μετάστασή της στους ουραμούς, στην άνοδο δηλαδή του νεκρού σώματός της και στην επανένωση εν ουρανών με το πνεύμα της, την ψυχή της, και την αρχή της αιωνίου βιοτής, όχι μόνο για την ψυχή της, αλλά και για τη σύνολη ύπαρξή της. Η Παναγία δηλαδή προγεύεται τον τρόπο της ανάστασης των νεκρών, βιώνει την πληρότητα της κοινωνίας με τον Υιό και Θεό της, γινώσκει δι' Αυτού τον Πατέρα και εν Αγίω Πνεύματι ζει την μεταμόρφωση της ύπαρξής της. Βεβαίως όλα αυτά όχι αυτόφωτα. Δεν μετέστη αφ' εαυτού της. Ήταν και είναι η Παναγία, αλλά δεν είναι θεός. Μέσα από την κοινωνία με τον Υιό και Θεό της καθίσταται η μεσίτρια, ο γλυκασμός των αγγέλων, η βοηθός, η ύπαρξη εκείνη που γίνεται χαρά για τους θλιβομένους, η προστάτης των χριστιανών, αυτή που παρακαλεί να μην ελεγχθούν οι πράξεις μας και χωριστούμε από την Βασιλεία του Θεού. Και όλα αυτά διότι στη ζωή της εν τω κόσμω βίωσε την απόλυτη υπακοή στο θέλημα του Θεού.

Θαυμάζουμε αυτή την υπακοή στο ότι δέχθηκε να γίνει η μητέρα του Θεού ερχόμενη σε ρήξη με όλο τον τρόπο ζωής της εποχής της, αφήνοντας το Άγιο Πνεύμα να εκτείνει τις δυνατότητες της φύσης της στο έσχατο σημείο να χωρέσει τον Αχώρητο, αλλά και ακολουθώντας τον Υιό της μέχρι το τέλος της επιγείου ζωής Του, την Ανάσταση και την Ανάληψή Του όχι μόνο ως μητέρα, δηλαδή ως η ύπαρξη που νιώθει το παιδί της σπλάχνο της, κτήμα της, σάρκα εκ της σαρκός της, αλλά έχοντας ζήσει την μακαριότητα να ακούει τον λόγο του Θεού και να τον φυλάσσει. Και αυτή η υπακοή στο θέλημα του Θεού, ως δείγμα σπάνιας και μοναδικής εμπιστοσύνης, αυτοπαράδοσης στην σχέση με τον Ένα «ού έστι χρεία» προβάλλεται από την Εκκλησία μας ως εκείνο το στοιχείο που αξίζει περισσότερο από όλα να μιμηθούμε και μάλιστα σε μία εποχή κατεξοχήν αποστασίας από το θέλημα του Θεού και άρνησης των ανθρώπων έστωνα ακούσουμε τι λέει ο Θεός.

Όμως μέσα από ποιες πνευματικές και ψυχικές διεργασίες μπόρεσε η Υπεραγία Θεοτόκος να φθάσει στην απόλυτη υπακοή, για την οποία, εκτός των άλλων την τιμούμε; Πόσο εύκολος ήταν ένας τέτοιος δρόμος και γιατί άραγε να είναι αξιομίμητος, όταν δεν φαίνεται να δίνει νόημα στη ζωή μας εν τω κόσμω, ίσα- ίσα που την δυσκολεύει αφάνταστα; Μία ζωή έχουμε να ζήσουμε. Γιατί να τη σπαταλήσουμε αρνούμενοι τις χαρές της, εφόσον ο Θεός δεν μας υπόσχεται παρά κόπο, σταυρό και την ίδια στιγμή αγιότητα στην αιωνιότητα, αφού όμως

καλούμαστε να στερηθούμε ό,τι είναι το πιο ακριβό μας προνόμιο: η δυνατότητα της ελευθερίας μας να ζήσουμε όπως εμείς θέλουμε;

Κανείς από εμάς δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει από ποια κάμινο πέρασε η Υπεραγία Θεοτόκος, ιδιαίτερα εκείνη τη στιγμή που κλήθηκε από τον Αρχάγγελο Γαβριήλ να δώσει απάντηση στο θέλημα του Θεού να σαρκωθεί εντός της ο Υιός Του. Μπορούμε όμως να προσπαθήσουμε να έρθουμε στη θέση της για λίγο και να σκεφτούμε πώς βοηθήθηκε να φτάσει σ' αυτή την σωτήρια, όχι μόνο για την ίδια, αλλά για ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, υπακοή. Είναι αυτονόητο ότι δεν ήταν μόνη της σ' αυτή την οδό, αλλά η χάρις του Θεού την αγκάλιασε και την συνέδραμε. Όμως και η ίδια έδωσε την υπακοή της ως απάντηση στην κλήση του Θεού γιατί μέσα της ήταν έτοιμη.

Η Παναγία υπάκουσε στο θέλημα του Θεού γιατί ήταν μεγαλωμένη μέσα σ' αυτό. Δεν ήταν μόνο καρπός πίστης γονέων που ονειδίζονταν για την ατεκνία τους. Μεγάλωσε στο ναό του Θεού ζώντας την συνεχή κοινωνία με το Θεό. Δεν ήταν απρόσιτος σ' αυτήν ο Θεός. Δεν ήταν η συνήθεια της πίστης των προγόνων της ούτε ένα οικογενειακό απλώς βίωμα που κράτησε για στιγμές, όπως κρατάνε οι μνήμες από θαύματα τα οποία συντελούνται στη δική μας ζωή. Η Παναγία ζούσε διαρκώς το θαύμα της κοινωνίας με το Θεό στο ναό. Ένα θαύμα που την έπειθε ότι ο Θεός είναι για όλους, αλλά και προσωπικός για τον καθέναν. Αρκεί να Τον αφήσουμε να εισέλθει στην καρδιά μας και να ζητήσουμε να μείνει εκεί. Να τροφοδοτούμε την κοινωνία μαζί Του αποδεχόμενοι το θέλημά Του και ζώντας Τον ως την τροφή της ύπαρξής μας. Είπε ΝΑΙ γιατί γι' αυτήν ο Θεός ήταν ΑΓΑΠΗ, η μία και μοναδική και μόνο ως Αγάπη Τον γνώριζε.

Η Παναγία υπάκουσε στο θέλημα του Θεού γιατί συνειδητοποίησε ότι στο πρόσωπό της αποτυπωνόταν η ευκαιρία όλου του ανθρώπινου γένους για σωτηρία από το θάνατο, ανάσταση και αιωνιότητα. Την στιγμή της κλήσης κατενόησε ότι δεν ήταν εκείνη ως μονάδα που έπρεπε να απαντήσει, αλλά εκπροσωπούσε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος ενώπιον του Θεού. Και η ανθρωπότητα δεν ζητούσε υγεία, επιβίωση, υλικά αγαθά, καταξίωση, επιβολή, ούτε καν να μείνει στην ιστορία για τις πράξεις της, αλλά ζητούσε αποδεχόμενη την αγάπη του Θεού να νικήσει το θάνατο. Να συντρίψει τον έσχατο και την ίδια στιγμή φαινομενικά ακατανίκητο εχθρό της φύσης μας που είναι ο χρόνος. Η αδυναμία μας να δώσουμε στη ζωή διάρκεια, όπως επίσης και το κλείσιμο της ευτυχίας σε στιγμές που έχουν αρχή και τέλος. Και η Παναγία κάνει το μοναδικό βήμα να πει ΝΑΙ στην κλήση της αιωνιότητας όχι μόνο για την ίδια, αλλά για όλους τους ανθρώπους. Δεν έμεινε στο ΕΓΩ, αλλά κατάλαβε ότι στο πρόσωπό της η δεύτερη ΕΥΑ είχε μία νέα μοναδική ευκαιρία: να δώσει, αξιοποιώντας και την ίδια στιγμή νικώντας τους

όρους της φύσης της, ζωή και όχι θάνατο. Αιωνιότητα και όχι απλώς χρόνο. Διάρκεια και όχι μόνο παράταση. Ατελεύτητη εμπειρία και όχι μόνο μνήμη.

Η Παναγία υπάκουσε στο θέλημα του Θεού γιατί μπόρεσε στις λίγες στιγμές που κράτησε ο διάλογος με τον Αρχάγγελο να δει ποιο είναι το αληθινό νόημα της ελευθερίας που της είχε δοθεί από το Θεό. Δεν είναι μόνο η δυνατότητα να κυβερνηθούμε από τον νου και τον λογισμό μας, από το θέλημά μας, από την επιθυμία μας να ζήσουμε την παρούσα ζωή με τους όρους της, αλλά και η δυνατότητα, παραιτούμενοι από την ελευθερία μας χάριν της κοινωνίας με το Θεό να ανοιχτούμε στην αιωνιότητα. Να πούμε ΟΧΙ στις μικροθελήματα, στις μικροχαρές του κόσμου αυτού, όταν έρχονται σε αντίθεση με το θέλημα του Θεού, όταν δηλαδή αποσκοπούν στο να μας προσφέρουν εγωτική αυτάρκεια, ικανοποίηση της φιλήδονης επιθυμίας μας για χρήση του εαυτού μας, των άλλων, του κόσμου, της ζωής μόνο και μόνο για να δείξουμε ότι είμαστε από μόνοι μας θεοί, και την ίδια στιγμή να πούμε ΝΑΙ στην θυσία, την προσφορά, την αφιέρωση, την ολοκληρωτική αγάπη προς τον πλησίον, ακόμη κι αν αυτό το ΝΑΙ συνεπάγεται την συντριβή του δικού μας θελήματος. Η Παναγία παραιτήθηκε από την ελευθερία της υπακούοντας και έλαβε την ελευθερία να αγαπά τους πάντες και για πάντα. Άξιον εστί το τίμημα.

Έτσι η κοίμησή της αποτελεί επισφράγιση και άνοιγμα ταυτόχρονα της ύπαρξής της στην αιωνιότητα και πρότυπο για τον καθέναν μας. Επισφράγιση γιατί κοντά της βρέθηκε όλη η τότε Εκκλησία, Απόστολοι εκ περάτων και όλοι όσοι την αγάπησαν. Την τίμησαν οι πάντες δείχνοντας όχι απλώς έναν σεβασμό στο πρόσωπό της ως την Μητέρα του Θεού αλλά ως τον οδοδείκτη για την δική τους πορεία και ως την αποτύπωση και της δικής τους έκφρασης να είναι γι' αυτούς ο Θεός Αγάπη, να ανοιχτούν σε όλη την ανθρωπότητα, νικώντας το χρόνο, να παραιτηθούν από την ελευθερία του τώρα για να λάβουν την ελευθερία του να είναι παιδιά του Θεού. Την ίδια στιγμή η ένδοξος κοίμησή της γίνεται άνοιγμα στην αιωνιότητα γιατί αξιώθηκε να λάβει ως δωρεά τον τρόπο που όλοι θα λάβουμε μετά την Δευτέρα Παρουσία. Και την ίδια στιγμή δεν ξεχνά τον κόσμο της και όλους εμάς, μεσιτεύοντας, γιατί η αγάπη ούτε στο θάνατο εκπίπτει. Πόσο μάλλον στην γεύση της αιωνιότητας.

Η Παναγία είπε το ΝΑΙ στην κλήση του Θεού και η υπακοή της κράτησε για πάντα. Αληθινά «μακαριούσι αυτήν πάσαι αι γενεαί». Και η Εκκλησία μας ορίζει στην εορτή της να διαβάζεται ένα απόσπασμα από την προς Φιλιππησίους επιστολή του Αποστόλου Παύλου που μας δείχνει ότι ο Υιός και Θεός της έγινε άνθρωπος δι' αυτής. «Εκένωσεν εαυτόν μορφήν δούλου λαβών... και σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε

σταυρού» (Φιλιπ. 2, 7-8). Η σωτήριος υπακοή της Παναγίας συναντά την υπακοή του Υιού της στο θέλημα του Πατρός. Έτσι έχουμε απαντήσεις σωτήριες και για εμάς. Υπακούοντας στο θέλημα του Θεού λαμβάνουμε αυτό για το οποίο πλασθήκαμε, αυτό για το οποίο αξίζει να ζούμε: την κοινωνία μαζί Του, η οποία ακόμη κι αν περνά από τον θάνατο, γίνεται διάρκεια. Μπροστά σ' αυτή τη δωρεά, ακόμη και οι πιο σπουδαίες χαρές της ζωής φαίνονται μικρές. Ας ζήσουμε λοιπόν την διάρκεια της κοινωνίας με το Θεό εξ αυτής της ζωής με τις πρεσβείες της.

*Του Πρωτ. Θεμιστοκλή Μουρτζανού*

**Πηγή:** [synodoiporia.blogspot.gr](http://synodoiporia.blogspot.gr)